

'บางครั้ง...
ความเข้าใจผิดกับพรหมลิขิต
ก็กลายเป็นคำพ้องความหมายได้เช่นกัน'
-วอริก เวลลิงตัน-

ว่ากันว่าคนเรา...
พบกันเพราะวาสนา
จากกันเพราะโชคชะตา
กลับมาเพราะพรหมลิขิต
ส่วนผม...
ถูกส่งมา 'ที่นี่' เพราะตาแดงวอริค!



Pretitle
รู้จักกับคุณเอเดนเบิร์ก
-โดย ฟรองซ์-

สวัสดิ์ครับ ผม 'ฟรองซ์' เกิดและโตที่ฮ่องกง พ่อเป็นคนฮ่องกง ส่วนแม่เป็นลูกครึ่งไทย-ฝรั่งเศส ด้วยเหตุนี้ดวงตาของผมจึงเป็นสีเขียวอมน้ำตาล ในขณะที่เครื่องหมายโดยรวมของผมนั้นเวลาสาว ๆ เห็นก็มักจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า 'มีความโอป้า'

ผมใช้ชีวิตอยู่ที่คุณเอเดนเบิร์กมานานมากจนไม่กล้านับ...

อย่าเพิ่งตกใจนะครับที่รู้ว่าผมเป็นนักโทษอยู่ในคุก ใช่ว่าฉันมันไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิดหรอกครับ

คุณเอเดนเบิร์กแบ่งออกเป็นสี่โซน และโซนที่ผมอยู่มีชื่อว่า Death Zone ฟังดูน่ากลัวอีกแล้วใช่มั้ยครับ...

จริงๆ แล้วมันก็เป็นแค่พื้นที่ที่อยู่ในอีกมิติหนึ่งที่คนธรรมดาไม่สามารถมองเห็นได้หากไม่ได้เป็นผู้ถูกเลือกก็เท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ระยะเวลาสิบปีของเราชาวคุกจะมีค่าเทียบเท่ากับหนึ่งปีของคนที่ใช้ชีวิตอยู่นอกคุกครับ ยกตัวอย่างเช่น ผมอยู่ในคุกนี้มาแปดร้อยกว่าปี แต่เมื่อเทียบกับเวลาของพวกเขาคุณ

ซึ่งอาศัยอยู่นอกคุกก็ถือว่าเพิ่งผ่านไปแค่แปดสัปดาห์เท่านั้น

Death Zone ไม่ใช่พื้นที่สำหรับซังนักโทษกระทำความผิดอย่างใดใครๆ
เข้าใจ แต่เป็นสถานที่ซึ่งมีไว้สำหรับคนที่ตายไปแล้วแต่ดันถูกเลือกให้กลับมา
มีชีวิตใหม่อีกครั้งแล้กับกาโดนคำสาปประหลาดจากชาตาน

โดยคำสาปที่คุณได้รับจะสอดคล้องกับพฤติกรรมแย่ๆ ที่คุณได้ทำเอาไว้
ในตอนที่ยังมีชีวิตอยู่

ยกตัวอย่างเช่น

ฮาเวิร์ด เวสเวอร์ตัน ไฮโซจอมอื้อฉาวที่เพิ่งได้รับการปล่อยตัวไปเมื่อ
ไม่นานมานี้ แม่ของเขาเสียชีวิตในวันวาเลนไทน์ซึ่งดันไปตรงกับวันเกิดของ
แม่เลี้ยงที่เขาเกลียดสุดหัวใจ เขาเกลียดและกลัววันที่ 14 ก.พ. เข้าใจ เขาจึง
ถูกสาปให้ชีวิตต้องปั่นป่วนเพราะเลขสิบสี่ และนี่คือตัวอย่างของคำว่า 'ยิ่งเกลียด
ยิ่งเจอ!'

ริชชี จาง รุมเมตคนสนิทของผมนเอง ใ้บ้านนี้เป็นถึงลูกชายอภิมหาเศรษฐี
ฮ่องกง คาบซ้อนเงินซ้อนทอง (ฝั่งเพชร) มาเกิดจึงไม่เคยเห็นคุณค่าของเงิน ใช้
จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยมาตลอดชีวิต มันจึงโดนลงโทษด้วยการถูกสาปให้ต้องหา
เงินให้ได้อย่างน้อยๆ วันละสี่สิบล้านเหรียญแล้กับการมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีก
หนึ่งร้อยวัน ดูเหมือนว่าตอนนี้มันน่าจะสะสมอายุชัยได้มากพอๆ กับผมแล้วนะ
ครับ

บอสตัน หมุ่มน้อยหน้าใสฉายา 'เทพบุตรดวงกุด' จับอะไรเป็นพังคามือ
ไปเสียหมด ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ชอบรังแกสัตว์อยู่เป็นประจำ จึงถูกสาปให้ต้อง
เลี้ยงปลาทองซึ่งถือเป็นเรื่องค่อนข้างยากที่จะเลี้ยงมันให้อยู่รอดแล้กับการ
ได้มีชีวิตอยู่ต่อไป

ส่วนตัวผม... ถูกสาปให้ต้องอยู่ช่วยเพื่อนๆ ในคุกถอนคำสาปไปเรื่อยๆ
แบบไม่มีกำหนดเวลาที่แน่นอน โดยทุกครั้งที่ผมช่วยสำเร็จหนึ่งคน ผมก็จะได้
รับการต่ออายุไปอีกสิบปี แต่ถ้าวช่วยไม่สำเร็จจะต้องถูกลดทอนอายุชัยลง
สองร้อยปี (เงื่อนไขโคตรไม่ยุติธรรมเลยว้ามั๊ยครับ)

เพื่อนๆ ในคุกส่วนใหญ่คิดว่าผมน่าจะมียุชัยเป็นหมื่นปี จริงๆ แล้ว
ไม่ถึงหรอกครับ... ผมช่วยคนถอนคำสาปไปได้ราวๆ สองพันกว่าคน แต่ใช้





10

คนที่ผมช่วยไม่สำเร็จก็เยอะใช้เล่น พอเอามาหักล้างกันไปมาแล้ววอชายัยผมก็เลยอยู่ที่ราวๆ หนึ่งพันห้าร้อยปีเท่านั้นเอง ส่วนสาเหตุที่ผมถูกสาปให้ต้องติดแหง็กอยู่ที่นี้แบบไม่มีกำหนดนั้น...

ถือเป็นความลับทางราชการนะครับ ;p

นอกจากนี้ผมมีงานเสริมพิเศษอีกหนึ่งอย่างที่สร้างรายได้เป็นกอบเป็นกำให้กับผมอย่างมาก นั่นคือการเป็นผู้ช่วยของตาเผ่าวอริค พัดตีประจำคุกเอเดนเบิร์ก

สาเหตุที่ผมเรียกเขาว่าตาเผ่านะเหรอครับ

เพราะว่าเขาอยู่มานานมากจนเกินคำว่า 'ทวด' ไปแล้ววังง์ละครับ

อัตราเงินเดือนในการทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยของ 'วอริค' อยู่ที่ห้าพันเหรียญต่อเดือนซึ่งต่ำกว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำ แต่ด้วยความที่อยู่ในคุกซะส่วนใหญ่ก็เลยไม่ค่อยมีเรื่องให้ต้องใช้เงินมากนัก บวกกับการที่ผมทำงานนี้มาแปดร้อยกว่าปีทำให้ผมมีเงินเก็บจากการทำงานอยู่ที่ราวๆ สี่สิบล้านเหรียญ คิดเป็นเงินบาทไทยก็อยู่ที่ราวๆ หนึ่งพันหกหรือแปดสิบล้านบาทโดยประมาณ

พูดถึง 'วอริค' เขาไม่ใช่คนครับ แต่มีสถานะก้ำกึ่งระหว่างคน วิญญาณ และซาตาน เขาเป็นว่าสถานะทางกายภาพของเขามันค่อนข้างซับซ้อนนะครับ วอริคเป็นลูกน้องคนสนิทของซาตาน (หรือที่พวกเราทุกคนเรียกว่าเจ้านาย แทนที่จะเรียกว่าท่านซาตานให้แลดูน่าสะพรึงโดยใช่เหตุ) และนั่นคือสาเหตุที่คุณจะตามตัวตาเผ่านี้ได้ยากมาก จะมีก็แต่ผมนี่แหละครับที่เจอเขาบ่อยจนเนียนในฐานะผู้ช่วยคนสนิทของเขา...คุณจะมีโอกาสเจอเขาเพียงแค่ครั้งเดียวคือตอนที่เขาพยายามโน้มน้าวให้คุณไปที่คุกเอเดนเบิร์ก (ในกรณีที่คุณเป็นผู้ถูกเลือกให้พ้นจากความตายแลกกับคำสาป) จากนั้น...เขาจะหายเข้ากลีบเมฆไปทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากเจ้านาย (ซาตาน) และอาจจะมาปรากฏตัวให้คุณเห็นอีกครั้งในวันที่คุณได้รับการปลดปล่อยจากคำสาป

ข้อดีของการอยู่ที่ Death Zone สำหรับผมมีเพียงสองอย่างเท่านั้นคือ

หนึ่ง...ผิวหน้าของคุณจะอ่อนเยาว์กระจ่างใสโดยไม่ต้องพึ่งมอยส์เจอร์ไรเซอร์หรือน้ำตบแผลงตอน และไม่มีวันแก่จนอาจจะเรียกได้ว่ามีผิวพรรณเป็นอมตะก็ว่าได้ด้วยเหตุผลที่เกี่ยวกับมิติเวลา

สอง...ระยะเวลาสิบปีในคุกมีค่าเท่ากับระยะเวลาหนึ่งปีของคนที่อยู่นอก คุกด้วยเหตุผลที่เกี่ยวกับมิติเวลาอีกเช่นกัน ผมจึงสามารถใช้เวลาที่มีอยู่อย่าง เหลือเพื่อในการศึกษาศาสตร์ทุกแขนงที่มีอยู่ในโลก ใครที่ชื่นชอบการใช้ชีวิต แบบสโลว์ไลฟ์ ผมขอแนะนำให้ลองมาติดคุกที่นี่ดูนะครับ

ส่วนข้อเสียของการอยู่ที่นี่...เล่าอีกหนึ่งร้อยปีก็ไม่จบครับ

สำหรับวิธีในการถอนคำสาป...ก็ขึ้นอยู่กับว่าคุณจะได้รับโอกาสนั้น เมื่อไหร่ แต่จากการสังเกตของผม คนที่ได้รับโอกาสคือคนที่ซัดใจความผิจน สมควรแก่เวลาและเริ่มสำนึกในสิ่งที่ตัวเองได้ทำลงไป จนพร้อมที่จะกลับไปใช้ ชีวิตในแบบที่ถูกที่ควรนั่นเองครับ

มีคำถามว่าแล้วถ้าเรายอมตายเพราะไม่ยอมติดแหง็กอยู่ในคุกบ้าง ๆ นี้ แถมยังต้องทำตามเงื่อนไขที่ตัวเองถูกสาปเพื่อแลกกับการมีชีวิตอยู่ต่อจะ ได้มั๊ย

คำตอบคือ...ได้ครับ

แต่...คำสาปนั้นจะติดตัวคุณไปเหมือนปลิงที่เป็นอมตะ และเมื่อคุณไป เกิดใหม่คุณจะทำไม่ได้ว่าคุณเคยถูกสาปว่าอะไร ดังนั้นคนที่ชอบบ่นว่าชาติ ที่แล้วฉันไปทำเวรทำกรรมอะไรเอาไว้ถึงต้องมาเจอกับเรื่องแย่ๆ แบบนี้ บางที มันอาจจะป็นคำสาปที่ติดตัวคุณมาจากชาติก่อนก็ได้เน้อครับ

ผมถึงกำลังจะบอกพวกคุณไงครับ...ว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตเรา ไม่มี อะไรที่ได้มาโดยไม่มีต้นทุน ถ้าคุณทำวันนี้ให้ดี พรุ่งนี้และวันต่อๆ ไปก็จะดีตาม ไปเอง ส่วนต้นทุนในอดีตที่เรามองไม่เห็นย่อมส่งผลต่อชะตาชีวิตในปัจจุบัน ของเรา และเรามีหน้าที่แค่ก้มหน้ายอมรับมัน ซดใช้มัน และอยู่กับมันให้ได้ จนกว่ามันจะผ่านพ้นไป...

ถ้าคุณไม่ยอมถูกสาปก็ง่ายนิดเดียว แค่ทำวันนี้ให้ดีและถูกต้องยังไง ละครับ จะได้ไม่ต้องมาติดแหง็กอยู่ในไอ้คุกต้องคำสาปบ้าง ๆ นี้แบบพวกผม :)





1 ค้นฟ้าคว้าสามี

[France's Part]

ลิปปีต่อมา (นับเวลาตามคนที่อยู่นอกคุมนะครับ)

สนามบินสุวรรณภูมิ ประเทศไทย

ขณะนี้...ผมถูกส่งตัวมาสดแดนดบายอยู่ที่เมืองไทยเป็นเวลาหนึ่งร้อยวัน เพื่อช่วยงาน 'วอริค เวลลิงตัน' พัสดี (หัวหน้าผู้คุม) ของคุกเอเดนเบิร์ก

หน้าที่หลักของวอริคคือการพาตัวผู้ถูกเลือกที่ยังไม่รู้ตัวว่าตัวเองถูกสาป มาที่คุกเอเดนเบิร์ก แต่ถ้าผู้ถูกเลือกขัดขืนหรือคิดจะยอมตายเพื่อจะได้ไม่ต้องติดคุกพร้อมกับคำสาปประหลาด ก็เป็นหน้าที่ของวอริคที่จะต้องหาทางทำให้ผู้ถูกเลือกต้องเดินทางไปที่คุกเอเดนเบิร์กให้ได้ ซึ่งงานในส่วนนี้ได้ถูกเปลี่ยนให้มาอยู่ในความดูแลของผมเป็นหลักตลอดระยะเวลาหนึ่งร้อยวันนี้ที่ประเทศไทย

ใครที่มีแนวโน้มว่ากำลังจะตาย หรือตายไปแล้วแต่ถูกสาปให้ฟื้นขึ้นมาใหม่...เตรียมตัวพบกับผมได้เร็วๆ นี้นะครับ

ครี๊ด~

รายชื่อพร้อมรูปถ่ายของผู้ถูกเลือกคนแรกถูกส่งเข้ามาที่โทรศัพท์มือถือของผมแล้วครับ...

ชื่อของเธอคือมินนี่...หน้าตาจัดว่าสวยจนผู้ชายต้องเหลียวหลัง อายูยีลิปปี การันตีความสวยด้วยดีกรีดาวคณะนิเทศฯ

สาเหตุการตายคือหัวใจล้มเหลวเฉียบพลันจากการกินกัญชาเข้าไปเกินขนาดจนหมดสติอยู่ในห้องน้ำ ณ ห้างสรรพสินค้าหรูใจกลางกรุงเทพมหานคร ตอนที่เธอยังมีชีวิตอยู่เป็นพวกลัทธิบ้าผีขาว ช้ำยังชอบเหยียดหยามคนที่มียศิผิวคล้ำว่าดำมืดจนมองไม่เห็นตัวเองตอนกลางคืน และเลือกคบคนที่หน้าตา ถ้าเพื่อนคนไหนมีหน้าตาซีเหว ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิงก็จะโดนเธอนึกดูถูกอยู่ในใจ ดังนั้นคำสาปที่เธอได้รับเพื่อแลกกับการจะได้มีชีวิตอยู่ต่อคือทุกคนที่รักเธอด้วยใจจริงจะมองไม่เห็นเธอ

จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ผู้ถูกเลือกหรือพุดง่ายๆ ว่าคนที่ตายไปแล้ว

แต่ได้กลับมาใช้ชีวิตใหม่อีกครั้งแตกต่างกับการถูกสาป มักจะคิดว่าเสียงกระซิบของชาตานที่พูดกับคุณในวินาทีที่คุณกำลังจะสิ้นลมว่าคุณจะได้กลับมามีลมหายใจอีกครั้งแตกต่างกับการถูกสาปเป็นเพียงแค่ความฝัน ด้วยเหตุนี้จึงเกิด 'ความวายป่วง' ขึ้นแทบจะทุกครั้งที่ผมเดินเข้าไปบอกกับผู้ถูกเลือกเหล่านั้นว่า...คุณตายแล้ว รมกวนช่วยกลับไปที่คุณเอเดนเบอร์กกับเราด้วยเพื่อทำการแก้คำสาป

ซึ่ง 'ความวายป่วง' ที่ว่านี้ก็มีหลากหลายรูปแบบแตกต่างกันออกไป...

ที่ติดอันดับมาแรงแรงโค้งก็เห็นจะเป็นการหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทรแจ้งความเพื่อให้ตำรวจมาจับตัวผมไปส่งโรงพยาบาลบ้า

รองลงมา...คือตบหน้า สาตน้ำใส่ถ้าแถวนั้นมีแก้วน้ำวางอยู่ (ในกรณีที่เป็นผู้หญิง) และตักกลับด้วยคำพูดหยาบคายหรือลูกขึ้นเหยียงหมัดใส่ (ในกรณีที่เป็นผู้ชาย)

มาลุ้นกันนะครับว่าเศษของคุณคนสวยที่จะมาประเดิมการทำหน้าที่แทนวอริคของผมในเมืองไทย จะจบลงแบบสวยๆ เหมือนหน้าซิลิโคนของเธอ หรือจะจบลงแบบ...วายป่วง!!!

12.00 น.

ร้านอาหารแห่งหนึ่ง ณ ห้างสรรพสินค้าสยามเอ็มบาสซี

'ถือว่าคุณแม่ของนะคะคุณดอลลี่ ห้ามสั่งเมนูที่มีปลาร้าเด็ดขาด! เพราะพี่เบงค์เขาแพ้กลิ่นปลาร้า'

นั่นคือคำสั่งที่ขอร้องของคุณแม่สำหรับการนัดกินข้าวกับผู้ชายที่ครอบครัวของฉันจัดมาให้อย่างน้อยเดือนละสองคน โดยผู้ชายเหล่านั้นมักจะมีไปรฟ์และสถานภาพทางครอบครัวที่เอื้อผลประโยชน์กับธุรกิจของเราสวนทางกับเป้าหมายของพวกเขาที่พึ่งพินาศระดับสิบ

ด้วยเหตุนี้ฉันจึงลงทุนมาถึงก่อนเวลาเพื่อจะได้สั่งอาหารเอาใจ (???) พี่เบงค์ตามคำขอร้องของคุณแม่ ^^

แล้วผลก็เป็นอย่างที่เห็น...

"แค่ๆ อุ๊บ...แหวะ! น้องดอลลี่ครับ...พี่...อุ๊บ!!!"





14

ทันทีที่พนักงานวางจานอาหารซึ่งเป็นเมนูปลาร้าทั้งหมดลงบนโต๊ะ พี่เบงค์ก็เกิดอาการสุชาอยู่เหนือ และลุกขึ้นวิ่งเอามืออุดปากอุดจมูกมุ่งหน้าไปยังลิ้นชักขายทันที ส่วนฉันก็นั่งเดิมแป็งเดิมปากสวยๆ รอเช็คบิลอย่างเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา...

เพราะการพึ่งนัดเด็ดกับผู้ชายที่คุณตาหามาให้... คืองานถนัดของฉัน คนนี้

กว่าไอ้พี่เบงค์จะอ้วกแตกอ้วกแตนจนเสร็จแล้วลากร่างพังๆ กลับมา ฉันก็คงจะกลับไปนอนมาสักหน้าสวยๆ อยู่ที่ห้องแล้วละ

ระหว่างที่ฉันกำลังส่งบัตรเครดิตให้พนักงานเพื่อจ่ายค่าอาหาร...

"ไอ้บ้าลิบแปดมงกุฏอย่างแกอย่าหวังเลยว่าฉันจะหลงกล!!! และถ้าแกกล้าหลอกให้ฉันออกมาเจอแกแบบนี้อีก ฉันจะแจ้งตำรวจให้มาลากคอแกเข้าคุก!!!" เสียงหวีดร้องอย่างกราดเกรี้ยวของผู้หญิงที่นั่งโต๊ะข้างๆ ดั่งขึ้นทำเอาทั้งพนักงานและลูกค้าตกใจกันแทบจะทั้งร้าน โดยผู้ชายที่ถูกตราบาน้ำว่าเป็นลิบแปดมงกุฏนั้น... ทั้งเข้าหน้าหรือรูปร่างของเขาจัดได้ว่ามีความโอป้าสูงมากๆ สูงจนไม่น่าเชื่อว่าผู้ชายงานดีเกรดพรีเมียมระดับนี้จะผันตัวเองมาเป็นลิบแปดมงกุฏแทนที่จะไปเป็นดารานายแบบ

"???"

แต่เดี๋ยวก่อนนะ ผู้หญิงคนนี้... คือ 'มินนี่' เป็นดาวคณะนิเทศฯ ที่ 'ไอ้हरา' (ญาติสนิทของฉันที่เรียนอยู่คณะทันตแพทยฯ) เคยตามจีบอย่างเป็นบ้าเป็นบอจนกระทั่งนกโดยสมบุญรณี และทำได้เพียงแค่พรั้าเพื่อถึงเธอไปวันๆ เหมือนคนบ้า แต่ก็ไม่กล้าล้ำเส้นเข้าไปจีบอีกฝ่ายอีกนี่นา

"ไปให้พ้นหน้าฉันเลยนะ! แล้วอย่ามาให้ฉันเห็นหน้าแกอีก!!!"

พรวด~

ซ่า!

หลังตะโกนเสร็จ มินนี่ก็คว้าแก้วน้ำที่วางอยู่บนโต๊ะเสาดใส่หน้าผู้ชายคนนั้น ก่อนจะกระชากกระเป๋าตังค์ออกมาหยิบแบงก์พันปีกใหญ่โยนใส่หน้าเขาจนกระจายว่อนไปทั่วทั้งโต๊ะ จากนั้นก็เดินกระแทกเท้าออกจากร้านไปทันที

ที่พี่คิดว่านั่น...คือผู้ชายคนนั้นเก็บแบงก์พันที่ตกอยู่บนโต๊ะอาหารขึ้นมาจนครบทุกใบก่อนจะหันไปยกมือเรียกพนักงานมาเช็กบิลด้วยท่าทางที่...ซิลสุดๆ

"อาหารที่อยู่บนโต๊ะทั้งหมดนี้ช่วยห่อกลับบ้านให้ด้วยนะครับ" เขาบอกเสียงทุ้มพร้อมกับยื่นเงินที่เก็บขึ้นมาเมื่อครู่นี้ส่งให้พนักงาน ก่อนจะเก็บเงินส่วนที่เหลือใส่กระเป๋าเสตางค์ตัวเองหน้าตาเฉย จากนั้นก็ดึงทิชชูจากกล่องที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมาซับน้ำบนใบหน้าออกอย่างไร้ซึ่งอาการสะทสะท้านใดๆ ทั้งสิ้น...

สตรีงกว่านี่ไม่มีอีกแล้ว

โดนประจานเสียงดังสนั่นชะชนาดนี้ แทนที่จะรีบๆ ลูกหนียังมีหน้ามานั่งรอเงินทอนได้อีก...

เสียงซุบซิบของลูกค้าคนอื่นๆ ในร้านดังระงมไปทั่ว ส่วนใหญ่ลงความเห็นไปในทางเดียวกันว่าเขาคงจะเป็นพวกมิจฉาชีพหลอกต้มเอาเงินผู้หญิงสวยๆ รวยๆ ด้วยการใช้ภาพลักษณ์ที่แลดูมีอันจะกินของตัวเองมาตบตาเหยื่อ...

จะว่าไปก็น่าเสียดายนะ บุคลิกและหน้าตาอย่างเขาที่หล่อใสกึ่ง แกมผิวขาวว่องว่องแวววาวรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงดังกรู๊งกรู๊งออกมาจากตัวเขาแบบนี้ ถ้าเข้าวงการบันเทิงรับรองว่าต้องไปได้สวยแน่ๆ แต่เขากลับเลือกที่จะเอาหน้าหล่อๆ แบบนี้มาหลอกลวงผู้หญิง เรียกว่าเกิดมามีบุญแต่กรรมบังจริงๆ

ว่าแต่...ทำไมอยู่ๆ ฉันก็รู้สึกวุ่นวายของเขามันฟังดูคุ้นหูขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก จะบอกว่าเสียงคล้ายคนที่ฉันรู้จักก็ไม่ใช่ เสียงเขามันออกนุ่มๆ ทุ้มๆ แบบมีเอกลักษณ์มากกว่า แปลกชะมัด...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

